

- 2^a X. 17 Κωνσταντῖνος μπάος με θέλημα τῆς ἄνωθεν ὑπογρά-
 18 φω καὶ μαρτυρῶ 1ⁿ X. 20 πέτρος μπάος με θέλημα τῆς
 3ⁿ X. 19 γεώργης περατίζο μάρτυς 21 ἄνωθεν ἔγραψα τὴν παρὼν
 22 καὶ οὕτως μαρτυρῶ

Εἰς τὴν 2^{αν} σελίδα

- 4ⁿ X. 1 ἐδέχθηκα καὶ μίαν ἐορτὴν διὰ τὸ ὀπισθεν ὀσπήτιον εἰς τὸν ἅγιον γεώρ-
 2 γιον τοῦ πατρίλλη, τοῦ ἁγίου γεωργίου εἰς τὰς τρεῖς νοεμβρίου, καὶ νὰ
 3 δίδω πρὸς δέκα, ἥτοι πρὸς 10 : Ἰωάννης πάος.

Verso

- 4ⁿ X. 1 πώλησις τοῦ ὀσπητίου τοῦ
 2 καλητζακίου ζαχαρι-
 3 ᾱ μπόσυνα διὰ ₯ 500

9

Πώλησις δένδρων ἀποβιώσαντος ὀφειλέτου ὑπὸ τῶν δανειστῶν του

1816, Ὀκτωβρίου 16
 Σίφνος

Οἱ δανεισταὶ τοῦ μακαρίτου Ἀνθίμου Γρυπάρη πωλοῦν τὰ εἰς Ἅγιον Θεολόγον κείμενα δένδρα αὐτοῦ εἰς τὸν Κωνσταντῆν Γιαννάκη Μπάον ἀντὶ τετρακοσίων γροσίων, δηλοῦντες ὅτι ἔλαβον τὸ τίμημα εἰς ἀκέραιον καὶ ὅτι κατ' ἀκολουθίαν μεταβιβάζουν τὴν κυριότητα αὐτῶν εἰς τὸν ἀγοραστήν, ἔχοντα εἰς τὸ ἐξῆς τὴν ἐξουσίαν, ὅπως τὰ διαθέσῃ καθ' οἷονδήποτε τρόπον ἐπιθυμεῖ. Τελικῶς δηλοῦται, ὅτι ἡ πρὸς τὰ πωλούμενα δένδρα δίοδος εἶναι ἀπὸ τὸ ἄνωθεν μερίδιον τῆς Νικολέτας, θυγατρὸς τοῦ Ζαφείρη Δεπάστε καὶ τὸ ἔγγραφον, ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τῶν δανειστῶν, παραδίδεται εἰς χεῖρας τοῦ ἀγοραστοῦ.

Τὸ κυρίως ἐνδιαφέρον τοῦ ἐγγράφου τούτου ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι τὰ δένδρα τοῦ ἀποβιώσαντος πωλοῦν οἱ κρετιτόροι αὐτοῦ (στίχ. 2), ἥτοι οἱ δανεισταὶ του. Ἔτι δὲ μᾶλλον ἐνδιαφέρον εἶναι ὅτι τὴν πώλησιν ἐνεργοῦν πάντες ὁμοῦ. Διότι τὸ ἔγγραφον λέγει: *συνελθόντες οἱ κρετιτόροι* (στίχ. 2). Ἀτυχῶς τὸ ἔγγραφον εἶναι τὸ μοναδικὸν περὶ θέματος πωλήσεως περιουσιακῶν στοιχείων τοῦ ὀφειλέτου, καὶ μάλιστα ἀποβιώσαντος, ὑπὸ τῶν δανειστῶν του καί, ἐλλείψει ἄλλων στοιχείων, δὲν δύναμαι νὰ διαγνώσω ἐπὶ τῇ βάσει ποίου δικαίου καὶ ποίας διαδικασίας ἐπελήφθησαν οὗτοι τῆς περιουσίας του. Δὲν ὑπάρχει βεβαίως ἀμφιβολία, ὅτι ἀπητήθη ἡ τήρησις ὠρισμένης διαδικασίας, ἀφοῦ μάλι-

στα τὸ ἔγγραφον ἐπιβεβαιοῦν (στίχ. 1) ὁ Σίφνον Καλλίνικος καὶ ἰδίως ὁ Μιχαὴλ Μᾶνος. Οὗτος ἦτο ἐν ἔτει 1816 δραγουμᾶνος τοῦ ὀθωμανικοῦ στόλου, προαχθεὶς εἰς τὴν θέσιν ταύτην κατὰ μῆνα Ἰανουάριον τοῦ ἔτους τούτου: βλέπε. ἔγγραφον 25 δημοσιευόμενον ὑπὸ Μ. Η. ΜΑΛΑΝΔΡΑΚΗ, *Ἀνέκδοτα ἔγγραφα*, ἐν «Ἑλληνικά» 10, 1938, σελ. 371. Θὰ ἠδύνατο νὰ πιθανολογηθῇ, ὅτι ὁ Μᾶνος κατὰ τύχην εὐρίσκετο ἐκεῖ, παραπλέοντος τοῦ στόλου τὴν νήσον. Κατὰ τοὺς χρόνους δ' ἐκείνους, εἴτε οἱ συμβαλλόμενοι εἴτε οἱ ἐνεργοῦντες διαδικαστικὰς πράξεις, προσέφευγον εἰς παρατυγχάνοντας ἀξιωματούχους παντὸς εἴδους, ζητοῦντες παρ' αὐτῶν ὅπως ἐπικυρώσουν πράξεις ἢ ἐνεργείας τῶν τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Μάλιστα, ἂν καλῶς ἀντιλαμβάνομαι, ὁ Π. ΖΕΡΑΕΝΤΗΣ, *Σύστασις τοῦ κοινοῦ τῶν Μυκονίων*, Ἑρμούπολις 1924, ὑποστηρίζει ὅτι οἱ Μυκονιάται, ὁσάκις ὁ καπουδὰν πασᾶς κατήρχετο εἰς τὸ Αἰγαῖον καὶ προσωρμίζετο εἰς Ντριό, λιμένα τῆς νήσου Πάρου, προσέφευγον παρὰ τῷ διερμηνεῖ τοῦ στόλου πρὸς λύσιν τῶν τε ἐφεσιβλήτων καὶ τῶν ἄλλων διαφορῶν αὐτῶν. Βλέπε καὶ Κ. ΓΚΙΩΝ, *Ἱστορία τῆς νήσου Σίφνον*, Σῦρος 1876, σελ. 140. Πάντως εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, συγχρόνως μὲ τὸν Μᾶνον εὐρέθη εἰς τὴν Σίφνον καὶ ὁ γραμμ(ατεὺς) τοῦ στόλου Γρηγόριος, ὅστις ὑπογράφει ἀντὶ τοῦ (ἀγραμμάτου) Μάγειρα, ὅτι ἔλαβε (ὁμοῦ φυσικὰ μετὰ τῶν ἄλλων κρεπιτόρων) τὸ τίμημα καὶ βεβαιοῖ (στίχ. 27). Ἐν πάσῃ ὁμῶς περιπτώσει ἐκ τοῦ ἔγγραφου προκύπτει ὅτι οἱ πιστωταί, κατὰ τινὰ διαδικασίαν καὶ κατὰ τινὰς κανόνας δικαίου, ἠδύναντο νὰ ἐπιληφθοῦν τῆς περιουσίας τοῦ δανειστοῦ, εἴτε ὀλοκλήρου εἴτε μεμονωμένων στοιχείων αὐτῆς πρὸς πώλησιν καὶ ἱκανοποίησιν τῶν ἀπαιτήσεών των.

Τὸ πρόβλημα τίνι δικαίῳ χρώμενοι οἱ κρεπιτόροι τοῦ μακαρίτου Ἀνθίμου Γρουπάρη πωλοῦν περιουσιακὰ στοιχεῖα τοῦ ἀποβιώσαντος, θὰ ἠδύνατο νὰ λυθῇ ἴσως κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἰσχύοντα ἐπὶ παρομοίων περιπτώσεων εἰς τὰ γραπτὰ ἔθιμα τῆς Θήρας, τὰ ἀναγόμενα εἰς τὸ ἔτος 1797. Εἰς τὸ Κεφάλαιον θ' *περὶ χρεωφειλημάτων* § 11 τῶν ἐθίμων τούτων (Λ. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ, *Συλλογὴ τοπικῶν τῆς Ἑλλάδος συνηθειῶν*, Ἀθῆναι 1853, σελ. 162 = ΖΕΠΩΝ, *Jus graecoromanum*, 8, Ἀθῆναι 1931, σελ. 514), ὁρίζεται ὅτι: "Ὅταν οἱ δανεισταὶ ὁμογνωμόνως πιάσουν τὴν περιουσίαν τοῦ χρεωφειλέτου, διὰ νὰ ξεπληρωθοῦν τὰ χρέη τους, τὸ ζάπτι αὐτῶν τῶν δανειστῶν ἔχει τὴν δύναμιν ὡς ἂν νὰ ἦτο γινόμενον μὲ τελείαν πωλησίαν καὶ δὲν ἔχουν εἰς τὴν αὐτὴν περιουσίαν δικαίωμα κατ' οὐδένα τρόπον οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ πλησίον, εἰμὴ μόνον ἂν εἰς διορίαν ἐνὸς μηνὸς ξεπληρώσουν ὀλοκλήρως τὸ χρέος των. Σημειωθήτω δὲ ὅτι καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἡμετέρου ἔγγραφου οἱ κρεπιτόροι τοῦ Γρουπάρη συνελθόντες (στίχ. 1) πωλοῦν τὰ δένδρα του. Τὸ συνελθόντες ἐνταῦθα πλησιάζει πολὺ πρὸς τὴν ἔννοιαν τῶν ὁμογνωμούντων δανειστῶν τῶν ἐθίμων τῆς Θήρας. Ἄν ἐπομένως δεχθῶμεν ὅτι καὶ ἐν Σίφνῳ ἴσχυον ἐθιμικῶς κανόνες ὅμοιοι πρὸς τοὺς τῆς Θήρας, ἢ λύσις τοῦ προβλήματος τοῦ κατὰ ποῖον δίκαιον καὶ πῶς πωλοῦν τὴν περιουσίαν τοῦ ἀποβιώσαντος ὀφειλέτου των οἱ δανεισταί, καθίσταται εὐχερής. Οὗτοι ὁμογνωμόνως πιάσαντες τὴν περιου-

σίαν του κατέστησαν κύριοι ταύτης ὥσάν νὰ ἦτο γινόμενον μὲ τελείαν πώλησίαν, ἥτοι ὥσεὶ ἐκ τελείας ἀγοραπωλησίας. Ὡς τίτλω δὲ ἀγοραπωλησίας πλέον κύριοι καὶ ἐφ' ὅσον δὲν κατέβαλον ἐντὸς ὠρισμένης προθεσμίας τὰ χρέη τοῦ ἀποβιώσαντος οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ πλησίον — ἂν ὑποτεθῇ βεβαίως ὅτι ἴσχυε καὶ αὐτὸς ὁ περιορισμὸς ἐν Σίφνῳ — προέβησαν εἰς τὴν πώλησιν τῶν εἰς τὴν περιουσίαν του ἀνηκόντων δενδρῶν. Ὡς μάλιστα τὸ 86 μαρτυρεῖ, οἱ αὐτοὶ δανεισταὶ ἐπώλησαν τὴν αὐτὴν ἡμέραν διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου καὶ ἄλλα ἀκίνητα τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου εἰς τὸν Νικόλαον Βαλέζην.

Ἡ καὶ κατ' αὐτὸ ὅμως τὸ γραπτὸν ἔθιμον τῆς Θήρας καὶ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν νῆσον λύσις τοῦ θέματος τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως κατὰ τῶν περιουσιακῶν στοιχείων τοῦ ὀφειλέτου διὰ κοινῆς συμφωνίας τῶν δανειστῶν αὐτοῦ, ἐμφανίζει τὴν ἐξῆς δυσχέρειαν: ὅτι παρουσιάζει τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν συντελουμένην ἰδιωτικῶς, ἥτοι ἄνευ παρεμβάσεως τῆς ἀρχῆς. Νομίζω δύσκολον, ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν περίοδον τῆς ἐξελίξεως τοῦ δικαίου ἡδύνατο νὰ ἐξακολουθῇ ἰσχύουσα ἡ ἰδιωτικὴ ἐνεχυρασία ἢ κατάσχεσις, εἰμὴ μόνον εἰς μεμονωμένα μέρη, ὅπως ἐνταῦθα ἡ νῆσος Θήρα· ὅμως προκειμένου καὶ περὶ ταύτης πρέπει νὰ ἐρευνηθῇ ἡ προέλευσις τῶν κανόνων αὐτῶν, ὅποτε καθίσταται ἐφικτὴ καὶ ἡ κατανόησις τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐφαρμογῆς τούτων.

Ἄν ἐπομένως γίνῃ δεκτόν, ὅτι ὀρθῶς ἡρμηνεύθησαν οἱ δικονομικοὶ κανόνες οἱ παραδιδόμενοι εἰς τὰ 3 καὶ 36-40 ὡς ἀπηχοῦντες ἰταλικὸν δίκαιον, δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπον εἰς τὸ αὐτὸ νὰ προστρέξωμεν πρὸς ἐξήγησιν τοῦ προβλήματος τοῦ ἀνακύπτοντος ἐκ τοῦ παρόντος ἐγγράφου.

➤ Κατὰ τὸ ἰταλικὸν δίκαιον (P. SELLA, *Il procedimento civile nella legislazione statutaria italiana*, Milano 1927, σελ. 195 ἐπ.), ὁ εἰς τὴν νομὴν τοῦ πράγματος παραπεμφθεὶς δανειστὴς ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἐκτελέσεως κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, ἡδύνατο νὰ ζητήσῃ τὴν πώλησιν αὐτοῦ ἀρμοδίως. Τοῦτο δὲ ἡδύνατο νὰ συμβῇ εἰς πλείστας περιπτώσεις, καθὼς καὶ ὅταν ὁ ὀφειλέτης δὲν κατέβαλλε, παρὰ τὴν *missio in possessionem*, τὸ χρέος. Ἡ πώλησις ἐγένετο εἴτε εἰς τὸν πλειοδότην διὰ πλειστηριασμοῦ, εἴτε ἐπὶ τῇ βάσει διατιμῆσεως γενομένης ὑπὸ ἐπισήμων ἐκτιμητῶν εἴτε ὑπὸ προσώπων διορισθέντων ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ, μετὰ αἵτησιν τοῦ δανειστοῦ. Ἀγοραστοῦ μὴ ἐμφανιζομένου, τὸ πρᾶγμα προσεκυροῦτο εἰς τὸν δανειστήν. Κατ' ἀκολουθίαν εἰς τὴν παροῦσαν περίπτωσιν καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω κανόνων, δύο τινὰ συνέβησαν, ἂν συνδυάσωμεν ταῦτα πρὸς τὰ δεδομένα τοῦ 86 ἢ ὅτι ἡ πώλησις ἐγένετο ὑπὸ τῶν δανειστῶν ἐντολῇ τοῦ ἀρμοδίου δικαστοῦ ἐπὶ τῇ βάσει ἐπισήμου διατιμῆσεως, ἢ διὰ δημοσίου πλειστηριασμοῦ. Εἰς ἀμφοτέρας δὲ τὰς περιπτώσεις ὡς πωληταὶ ἐμφανίζονται οἱ δανεισταί, ὡς εὐρισκόμενοι νομίμως ἐν τῇ νομῇ τῶν πραγμάτων καὶ ἐπομένως αὐτοὶ εἶναι οἱ μεταβιβάζοντες τὰ δικαιώματα εἰς τὸν ἀγοραστήν. Ἡ πώλησις ἢ ὁ πλειστηριασμὸς ἐγένετο ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς, οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ὁποίας, *δραγουμᾶνος* τοῦ στόλου καὶ ὁ Σίφνου Καλλίνικος, προσδίδουν τὸ κῦρὸς των εἰς τὸ ἐγγράφον, ὅπερ διὰ τοῦτο εἶναι ἐπίσημον.

Γεννᾶται τὸ ζήτημα ἂν διὰ τοῦ ἐγγράφου πωλοῦνται τὰ δένδρα, ἐφ' ὧν ὁ ἀποβιώσας εἶχε κυριότητα χωριστὴν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ὅπερ ἀνῆκεν εἰς ἕτερον. Τὸ κείμενον διαλαμβάνει: *πωλοῦμεν πράσει τελεία τὰ δένδρα ὅπου ἔχει τοποθεμένα εἰς τὸν ἅγιον Θεολόγον τὸ κάτω μερίδιον* (στίχ. 1-3). Ἡ φράσις *τὸ κάτω μερίδιον* δὲν νομίζω ὅτι συνδέεται πρὸς τὸ *ἅγιον Θεολόγον*, ὥστε νὰ σημαίνει τὸ κάτω μέρος τοῦ Ἀγίου Θεολόγου μὲ τὰ ἐν αὐτῷ πεφυτευμένα δένδρα· διότι ὁ γραφεὺς ἂν οὕτως ἤθελε νὰ ἐκφρασθῇ, θὰ μετεχειρίζετο τὴν διατύπωσιν τοῦ ἐγγράφου 4 στίχ. 5-6: *ἀλλοτριώνει τὸ χωράφι τοποθεμένον λεγόμενον στου τζιγκοῦρι ὡς καθὼς εὐρίσκεται μὲ ἐλαιόδενδρα μὲ ἀμπέλι καὶ συκιές ὅπου ἔχει μέσα*. Καὶ εἶναι βεβαίως ἄλλος ὁ γραφεὺς τοῦ ἐγγράφου 4. Ὁ τοῦ παρόντος ὅμως εἶναι πολὺ ἱκανώτερος ἐκείνου καὶ ἀσφαλῶς ἐκφράζεται κυριολεκτικώτερον καὶ ἀκριβέστερον. Διὰ τοῦτο νομίζω, ὅτι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν στίχων 1-3 πρὸς τοὺς στίχους 9-10, τὰ δένδρα τὰ κείμενα εἰς θέσιν ἅγιος Θεολόγος ἀπετελοῦντο ἐκ δύο μεριδίων, ἐξ ὧν τὸ ἓν, τὸ κάτω, ἀνῆκεν εἰς τὸν ὀφειλέτην Ἀνθιμον Γρυπάρην, τὸ δὲ ἕτερον, τὸ ἄνωθεν, εἰς τὴν Νικολέταν θυγατέρα Ζαφείρη Δεπάστε. Ἐπομένως ὑπῆρχον δύο μερίδια «δένδρων», κειμένων ἐντὸς ἀλλοτρίου ἐδάφους. Τὶ εἶδους δένδρα ἦσαν αὐτὰ δὲν δύναμαι νὰ γνωρίζω. Καίτοι βεβαίως χωριστὴ κυριότης δένδρων ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἐν ᾧ ταῦτα εἶναι πεφυτευμένα ἢ ἔχουν ἀναφυῇ, κατὰ κανόνα ἐπὶ ὀπωροφόρων ὑφίστατο, ὡς ἐν λήμματι τοῦ 26 ἐκτίθεται, δὲν ἀπεκλείετο δὲ τοῦτο προκειμένου καὶ περὶ ἄλλου εἶδους δένδρων, ἔστω καὶ μὴ ὀπωροφόρων, παρ' ὅλον ὅτι ἡ περίπτωσις αὕτη πρέπει νὰ εἶναι σπανιωτέρα. Διὰ τοῦ ὅρου *δένδρον* νοοῦνται νομίζω τὰ ἐλαιόδενδρα. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅμως τῆς σήμερον διὰ τοῦ ὅρου *δένδρον*, ὁ *δένδρος* πληθ. οἱ *δένδρου* νοοῦνται αἱ δρυς. Ὅπως ὅμως καὶ ἂν ἔχη τὸ ζήτημα, νομίζω ὅτι ἐνταῦθα τὰ δένδρα νοοῦνται ὡς αὐτοτελῆ, ἐφ' ὧν ὑφίσταται χωριστὴ ἀπὸ τοῦ ἐδάφους κυριότης, ὡς ἐν 26 καὶ 40.

Ἐκ τῶν στίχων 9-10 συνάγεται, ὅτι ὑφίστατο δουλεία διόδου πρὸς τὰ πωλούμενα δένδρα ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ἐφ' ὧν ὑπῆρχε τὸ ἕτερον μερίδιον δένδρων, τὸ ἀνῆκεν εἰς τὴν Νικολέταν: *ὁ δρόμος τους εἶναι ἀπὸ τὸ ἄνωθεν μερίδιον τῆς νικολέτας θυγατρὸς Ζαφείρη Δεπάστε*. Καὶ θὰ ἠδύνατο αὕτη ἀκριβῶς ἡ φράσις νὰ ἀντιταχθῇ κατὰ τῆς ἐκδοχῆς μου, ὅτι ἐνταῦθα πρόκειται περὶ κυριότητος δένδρων χωριστῆς ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἐφ' ὅσον λέγεται ὅτι ὁ *δρόμος*, δηλ. ἡ δίοδος πρὸς αὐτὰ, *εἶναι ἀπὸ τὸ ἄνωθεν μερίδιον*· ἀλλ' ἡ διατύπωσις αὕτη, ἡ δυναμένη νὰ ἀγάγη εἰς τὸ ἐν λόγῳ συμπέρασμα, ἀνατρέπεται ἀπὸ τὴν φράσιν *ὁ δρόμος τους*, δηλ. ὁ δρόμος τῶν δένδρων. Ἐπομένως ὁ γραφεὺς τοῦ ἐγγράφου δὲν ἐξεφράσθη ὡς ἔδει κυριολεκτικῶς, καίτοι δὲν καταλείπει πολλὰς ἀμφιβολίας περὶ τοῦ τι ἀκριβῶς ἤθελε νὰ εἴπῃ. Δηλ. ὅτι ὁ δρόμος πρὸς τὰ δένδρα ἄγει μέσῳ τοῦ ἀγροῦ ἐφ' οὗ εὐρίσκεται τὸ μερίδιον τῶν δένδρων τῆς Νικολέτας. Περὶ τοῦ ἐμπραγμάτου δικαιώματος τῆς δουλείας ἐν Σίφνῳ βλέπε Α. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 102.

Περὶ τῆς ἐννοίας τῶν ρητῶν: *πωλοῦμεν πράσει τελεία* (στίχ. 1-2) καὶ ἀπὸ τὴν

σήμερον καὶ εἰς τὸ ἐξῆς μένει εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς εὐγενείας του, καὶ τῶν διαδόχων του (στίχ. 6-7), βλέπε λῆμμα 7.

Ὁ Ἀνθίμος Γρυπάρης, οὗτινος τὰ δένδρα πωλοῦνται, ἦτο υἱὸς τοῦ Σταμάτη Γρυπάρη, διατελέσαντος καὶ καντζιλιέρη.

1 Μιχαὴλ Μᾶνος ⁽¹⁾ ἐπιβεβαιοῖ. ὁ Σίφνον Καλλίνικος ἐπιβεβαιοῖ
 2 » συνελθόντες οἱ κρετιτόροι τοῦ μακαρίτου ἀνθίμου γρυπάρη, πωλοῦμεν πρῶ-
 3 σει τελεία τὰ δένδρα ὅποῦ ἔχει τοποθεμένα εἰς τὸν ἄγιον θεολόγον τὸ
 4 κάτω μερίδιον, εἰς τὸν εὐγενέστατον σιὸρ κωνσταντάκη γιαννάκη μπά-
 5 ον, διὰ γρόσια τετρακόσια, ἥτοι νοῦμ(ερο) 400· τὰ ὅποια τὰ ἐμέτρησεν
 6 μέχρι καὶ ὀβολοῦ, καὶ ἀπὸ τὴν σήμερον καὶ εἰς τὸ ἐξῆς μένει εἰς τὴν
 7 ἐξουσίαν καὶ κυριότητα τῆς εὐγενείας του, καὶ τῶν διαδόχων του, ὡς πρῶ-
 8 γμα ἐδικόν του καὶ καλῶς ἀγορασμένον προικίσει χαρίσει ὡς θέλει
 9 καὶ βούλεται νὰ τὸ κάμη, ὁ δρόμος τους εἶναι ἀπὸ τὸ ἄνωθεν μερί-
 10 διον τῆς νικολέτας θυγατρὸς ζαφείρη δεπάστε. διὸ καὶ ἔγινεν ἡ πα-
 11 ροῦσα πώλησις καὶ ἐδόθη εἰς χεῖρας τοῦ ἀγοράσαντος σιὸρ κωνσταντά-
 12 κη μπάου, ὑπογεγραμμένη παρὰ τῶν κρετιτόρων εἰς βεβαίωσιν
 13 καὶ ἀλήθειαν.

25 1816: ὀκτωβρίου: 6: σίφνος:—

2 ^a X. 14	οἰκονόμος μπάος καὶ ἐπιστάτης	13 ⁿ X. 26	Κωνσταντῖνος Μᾶνος ⁽²⁾
3 ⁿ X. 15	νικόλαος βαλέτας καὶ ἐπιστάτης	14 ⁿ X. 27	Γρηγόριος γραμμ. στόλου ὑπογρά-
4 ⁿ X. 16	μαριος πάος		φω ἀντὶ τοῦ μιχάλη μάγειρα ὅτι
5 ⁿ X. 17	παπᾶ γιαννούλης ζαμπέλης		ἔλαβε καὶ βεβαιοῖ
6 ⁿ X. 18	Ἰωάννης πρόκος		
7 ⁿ X. 19	καθηγούμενος τῆς ἱερᾶς καὶ πατριαρχικῆς μονῆς τοῦ προφήτου ἡλιοῦ		
	Ἰωσήφ ἱερομόναχος καὶ ἡ σὺν ἐμοὶ ἀδελφὴ		
8 ⁿ X. 20	κωνσταντῖνος μπάος		
9 ⁿ X. 21	νικόλαος βαλέξης διαλουηγγιο ⁽³⁾		
10 ⁿ X. 22	νικόλαος βαλέξης ὑπογράφω διὰ αἰτραία ⁽⁴⁾ κωνσταντῆ λιτζά-		
11 ⁿ X. 23	ζόρξης βάφια		ρδον
12 ⁿ X. 24	λεονάρδος δεπάστης ⁽⁵⁾		
	μάρτης		

⁽¹⁾ Οὕτως ὁ κ. Πρωτοψάλτης. ⁽²⁾ Οὕτως ὁ κ. Πρωτοψάλτης. ⁽³⁾ δι' ἄλλου ἡγγαιο(μαι).

⁽⁴⁾ Οὕτως ὁ κ. Πρωτοψάλτης. ⁽⁵⁾ Οὕτως ὁ κ. Πρωτοψάλτης.